

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/422/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225945
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112225945.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35807598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36864421 proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava o zaplatenie 125,- Eur a iné s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. marca 2013, č.k. 12C/326/2012-29, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** okresnému súdu na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, okresný súd rozhodol tak, že návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom, doručeným súdu dňa 27.9.2012 domáhal proti odporcovi zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 125,-Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,-Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Uviedol, že Okresný súd Trenčín ako exekučný súd prijal žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podanú ním zvoleným exekútorom vo veci dlžníka (povinného) Jána Vatta pod sp. zn. súdneho exekútora EX 10841/2008. Súd však v zákonnej procesnej lehote 15 dní od prijatia tejto žiadosti nerozhodol o nej podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Exekučný súd rozhodol o žiadosti až dňa 29.1.2009, pričom konanie začalo dňa 12.1.2009 a to udelením poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti došlo tak po uplynutí zákonom stanovenej doby a došlo k omeškaniu viac ako 186 dní. Navrhovateľ podal na exekučný súd viacej žiadostí o informáciu o stave konania ako aj viacej sťažností na priedahy v konaní. Navrhovateľ požadoval náhradu majetkovej škody na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami a nie je možné predložiť zodpovedajúce účtovné doklady resp. pracovné alebo obchodné zmluvy. Navrhovateľ požadoval majetkovú škodu, ktorá mu vznikla za správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,-Eur, za udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,-Eur a za administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, poštovných a telekomunikačných výdajov vo výške 15,- Eur. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadoval z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie v stanovenej lehote bez zbytočných priedahov nepovažoval za dostatočné zadostučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a došlo aj k vyvolaniu nasledovných rizík neskorým ukončením procedúry: a) k zániku povinného, b) k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a c) k insolvencii povinného. Navrhovateľ by mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť

rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva. Ako ďalšie dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, zbytočným omeškaním vzniknutého zániku plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa a vzniku neistoty v plánovaní ďalších podnikateľských postupov a aktivít. Navrhovateľ si uplatňoval primeranú náhradu nemajetkovej ujmy podľa doterajších rozhodnutí Ústavného súdu SR v priemernej výške 660,-Eur za rok, čo je 55,- Eur za mesiac. V prejednávanej veci žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 330,- Eur (330 : 55,-Eur = 6 mesiacov). Navrhovateľ podľa 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak do podania návrhu odporca pozitívne nereagoval. Žiadal aj náhradu trov konania. Odporcovi bol návrh doručený na písomné vyjadrenie, avšak nereagoval. Vo veci bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania podľa 115a ods. 2 O.s.p., lebo išlo o drobný spor, neprevyšujúci istinu 1.000,-Eur (§ 200ea O.s.p.). Súd vykonal dokazovanie a zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý so sídlom v Bratislave podal dňa 12.1.2009 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava (navrhovateľa) proti povinnému : Vattovi Jánovi, bytom Trenčianske Teplice pre vymoženie 24.000,- Sk (796,65 Eur), istiny s príslušenstvom. Okresný súd Trenčín vydal dňa 29.1.2009 poverenie pod sp. zn. 62Er/33/2009, EX 10841/2008. Od podania predmetnej žiadosti dňa 12.1.2009 do vydania poverenia exekučným súdom po odpočítaní 15-dňovej zákonnej lehoty doba 1 deň. Podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase podania predmetnej žiadosti (t.j. od 1.2.2002 do 31.5.2010) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Ďalej s odkazom na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 veta druhá, § 17 ods. 1, 2, 3 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v odôvodnení uviedol ďalej, že podľa citovaných ustanovení sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v nevydaní poverenia resp. rozhodnutia exekučného súdu v 15 dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo zistené, že exekučný súd rozhodol o predmetnej žiadosti udelením poverenia po 1 dni po uplynutí 15-dňovej zákonnej lehoty od podania žiadosti a nie v navrhovateľom tvrdenej lehote viac ako 186 dní (6 mesiacov). Navrhovateľ sa domáhal náhrady skutočnej škody vo výške 125,-Eur, spočívajúcej v nákladoch na správu pohľadávky a nákladoch na urgencie a zisťovanie stavu konania. Navrhovateľ nepreukázal žiadnym dôkazom výšku skutočných nákladov. Okrem toho nebola splnená zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikrčiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré je možné zahrnúť do náhrady trov konania exekúcie a došlo by k dvojitému plneniu. Z týchto dôvodov súd návrh v tejto časti zamietol ako nedôvodný. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd bol názoru, že v prejednávanej veci by stačilo iba samotné konštatovanie porušenia práva a nie sú dôvody na priznanie náhrady v peniazoch s prihliadnutím na dôvody uvedené v § 17 ods. 3 cit. zák. a to hlavne z dôvodu, navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol v dôsledku trvania exekučného konania. V prípade, že by dochádzalo ku konaniu smerujúceho k zániku subjektu, zákonná úprava Občianskeho zákonníka resp. iných zákonov upravuje postup, ako si môže povinný ďalej uplatniť svoju pohľadávku napr. v dedičskom konaní, alebo v konkurznom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného resp. exekútora s povinným a tak isto nie je dôvodom k vzniku insolvenčnej povinnosti, pretože obvykle dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní ako aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Navrhovateľ poukazuje na vyvolanie uvedených rizík, avšak je všeobecne známe a počíta sa pri každom podnikaní s určitým rizikom podnikania. Samotnú situáciu vyvolal sám navrhovateľ aj tým, že si z 2 možných alternatív v základnom konaní vybral súkromnoprávny orgán-rozhodcovský súd s rozhodcovským (súkromnoprávnym) konaním, teda dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi ako nositeľmi verejnej moci. Aj toto je jedno z rizík jeho podnikania a musí znášať následky takéhoto vlastného výberu. Ak by totiž rozhodcovské súdy postupovali spôsobom ako všeobecné súdy a vychádzali by zo súdnej praxe a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch

a ďalších zákonov na ochranu spotrebiteľa, k danej situácii by nemuselo dôjsť. Z uvedených dôvodov súd zamietol návrh aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Súd úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi, pretože tieto nežiadal a ani mu nevznikli.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote napadol odvolaním navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal tým jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval navrhovateľ za nestranného. Poukázal na to, že súd prvého stupňa rozhodol bez toho, aby mu umožniť s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho práva na kontradiktórny súdny proces bol porušený. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Dôvodil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa §153b O.s.p.. Navrhovateľovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Navrhovateľ hodlal v konaní predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenia zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa navrhovateľa súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj jeho práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval navrhovateľ za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca nevyužil svoju zákonnú možnosť vyjadriť sa k písomnému odvolaniu.

Krajský súd ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou a včas, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušiť a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie s poukazom na to, že odvolanie navrhovateľa je čiastočne dôvodné.

Dôvody odvolania možno rozdeliť na dve skupiny a to na dôvody odvolania týkajúce sa väd konania a dôvody odvolania týkajúce sa väd rozhodnutia. Odvolací súd prioritne podrobil preskúmaniu navrhovateľom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. spočívajúce v jeho tvrdení, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na to, že už v návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudca, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho menežmentu na prejednanie a rozhodnutie je zaujatý a je potrebné ho z konania vylúčiť. Pokiaľ za týchto okolností vo veci sudkyňa rozhodla, išlo o rozhodnutie vydané vylúčeným sudcom.

V ust. § 14 sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednaní a rozhodovania vecí. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námietka odvolateľa o tom, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.. Jej dôvodnosť posudzuje vždy odvolací súd bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne ako otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že vec je od počiatku pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Trenčín JUDr. Judite Knocíkovej. V priebehu konania na základe vznesenej námietky zaujatosti, ktorá je súčasťou už samotného podaného návrhu Krajský súd v Trenčíne uznesením pod č.k. 17NcC/196/2012-9 zo dňa 17.10.2012 rozhodol, že táto sudkyňa nie je z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčená. Následne JUDr. Judita Knocíková ako zákonná sudkyňa vo veci rozhodla. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Z vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplýva, že nemá žiadny vzťah k veci, účastníkom konania, ani k ich zástupcom z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p., ktorý by mohol predstavovať dôvod na jej vylúčenie a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne nemôžu byť ani úvahy navrhovateľa založené na skutočnosti, že okresný súd svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane navrhovateľa, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietanej sudcu k účastníkom a k prejednávanou veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z uvedených dôvodov teda odvolací súd v tomto smere uplatnenú odvoláciu námietku navrhovateľa považoval za nedôvodnú.

Podaným návrhom sa navrhovateľ proti odporcovi domáha zaplataenia majetkovej škody vo výške 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,- eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Prejednávaná vec o zaplataenie sumy spolu vo výške 455,- eur sa za splnenia podmienok podľa § 200ea ods. 1, 2 O.s.p. považuje za drobný spor. Pre drobné spory je typické, že súd rozhoduje bez pojednávania podľa § 115a ods. 2 O.s.p., čím sa má dosiahnuť hospodárnejší a efektívnejší postup v konaní. V prípade, ak súd rozhoduje bez nariadenia pojednávania je procesnou povinnosťou súdu vykonať poučovaciu povinnosť voči účastníkom podľa § 120 ods. 4 O.s.p..

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí okrem ods. 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Ust. § 120 ods. 4 O.s.p. je vyjadrením koncentrácie občianskeho sporového súdneho konania prejavujúcej sa v možnosti účastníkov konania predkladať skutočnosti a dôkazy vrátane určenia momentu na ich predkladanie. Dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia podľa § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p. a dôkaznou povinnosťou podľa § 120 ods. 1 O.s.p.. Účastníci konania majú možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej v konaní, ktoré prebieha bez pojednávania alebo do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie v konaní, ktoré prebieha s pojednávaním alebo do skončenia prvého pojednávania v konaní podľa § 118a ods. 1 O.s.p.. Ak tak účastníci neurobia, možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy stratia. Strata tejto možnosti sa prejaví tým, že na skutočnosti a dôkazy účastníkmi označené a predložené po zákonom momente, súd v ďalšom konaní vôbec neprihliada. Poučovacia povinnosť súdu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. vyplýva priamo z tohto ustanovenia, preto je súd povinný vykonať poučovaciu povinnosť aj v prípade, že účastník je v konaní zastúpený právnym zástupcom.

Z obsahu súdneho spisu a jeho spisového materiálu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa rozhodol v právnej veci bez nariadenia pojednávania podľa § 115a ods. 2 O.s.p. postupom podľa § 156 ods. 3

a vo veci verejne vyhlásil rozsudok. Preskúmaním zákonnosti konania predchádzajúcemu verejnému vyhláseniu rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa riadne nesplnil svoju zákonnú poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Pokiaľ súd prvého stupňa vykonal poučenie účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. tak, že znenie tohto zákonného ustanovenia uviedol iba v oznámení v mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, ktoré bolo dňa 05.03.2013 vyvesené na úradnej tabuli súdu, nepostupoval správne. Za riadne splnenie tejto povinnosti nemožno v danej veci považovať skutočnosť, že poučenie podľa tohto zákonného ustanovenia bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu prvého stupňa. Doručovanie vyvesením na úradnej tabuli súdu je upravené v § 47a O.s.p.. Táto procesná norma ustanovuje osobitný spôsob doručovania písomností súdu iba v prípadoch, ak účastníci nie sú súdu známy, alebo ak ide o účastníkov, ktorých pobyt nie je známy. V danej veci o takýto prípad nejde. Účinky splnenia poučovacej povinnosti súdom prvého stupňa vo vzťahu k účastníkom konania týmto spôsobom doručovania písomností súdu nenastali.

Nesplnenie povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. považoval odvolací súd za vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Postup súdu prvého stupňa podľa tohto ustanovenia sa predpokladá pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej. Nesplnením poučovacej povinnosti ako postupu súdu prvého stupňa v sporovom konaní došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Odňatie tejto možnosti sa prejavilo tým, že súd prvého stupňa znemožnil účastníkom procesné práva označiť a predkladať skutočnosti a dôkazy v rozsahu ustanoveného zákonom. Súd prvého stupňa nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných Občianskym súdnym poriadkom a porušil tak ich právo na spravodlivý súdny proces v intenciách čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, čím zaťažil konanie vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

S poukazom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 205 ods. 2 písm. a/ správny, odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p..

Po vrátení veci súd prvého stupňa vo veci rozhodne opätovne a v konaní pred rozhodnutím vo veci samej dodrží poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Vec prejedná takým procesným postupom, aby účastníkom konania bola poskytnutá možnosť realizovať Ústavou SR a Občianskym súdnym poriadkom zaručené procesné práva, pričom sa bude zaoberať aj prípadnými námietkami, argumentami a dôkaznými návrhmi navrhovateľa a odporcu.

Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.). V novom rozhodnutí vo veci súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.